

OVERWEGING 5e zondag van de 40 dagentijd A 20-22 maart 2026

Ezechiël 37,12-14; Romeinen 8, 8-11; Johannes 11, 1-45

We naderen Pasen en dat is in de verschillende lezingen, Bijbelteksten, heel goed te horen en te lezen vandaag. Alles staat of valt met hoe wij in het leven staan en nog méér: hoe wij in het geloof staan. Dat weten we eigenlijk ook wel... ons geloof gaat altijd met ons mee, daar hoeven we niet over te hebben, dat zit wel goed, maar... we weten ook goed dat, als het erop aan komt, het ook spannend is hoe sterk we staan, hoe sterk we zijn in en met ons geloof. Is 'gelooven' ook zoiets als 'toveren'? **Hocus pocus...** alle zorgen voorbij? Hoezeer ons geloof ons ook dierbaar is, de echte vragen zijn niet weg... als we de beschietingen en aanvallen zien in het Midden-Oosten, welke gevolgen dit heeft voor de wereld, de economie, de armoede, de prijzen aan de pomp, dan schiet vast wel eens door ons heen: waarom grijpt niemand in?

Waarom heeft niemand een soort **toverstafje** om de wereldleiders tot stoppen te brengen – zoals we dat al 4 jaar vinden van Oekraïne-Rusland en de wreedheden in Gaza en Libanon. Kan dit niet anders? Ik weet niet of we vandaag minstens een deel van een antwoord op die vraag krijgen maar...de situatie die ons **in het evangelie** voorgesteld wordt, lijkt op de een of andere manier dicht bij de werkelijkheid van vandaag te komen. Jezus had een goede vriend: Lazarus. Hij woonde in Bethanië samen met zijn twee zussen, Marta en Maria. Met hen zal Jezus heel wat succesjes hebben gedeeld en vast ook teleurstellingen. Dan wordt Lazarus ziek. Hij gaat snel achteruit. De zussen laten het Jezus weten. Maar Jezus doet even niets. Hij lijkt te zeggen: och, 'Komt wel goed!' Met wat vertraging gaat Jezus op bezoek. En ja, Hij komt veel te laat. Zijn beste vriend is al een paar dagen geleden begraven, en men kijkt Hem verwijtend aan. **Nee, Hij tovert niet...** Het voelt ongeveer zoals bij grote rampen: is de goede God onverschillig voor het lot van mensen? Er overkomt je iets verschrikkelijks en God lijkt nergens te zijn. De wereld vergaat, steden worden gebombardeerd, onschuldige kinderen komen om, en God? God zwijgt. Grijpt niet in... Als theoloog en exegeet zou ik kunnen bedenken dat de evangelist Johannes ons al voorbereidt op de dood van Jezus, die aanstaande is. Maar ja... Als mens, als gelovige mens, denk je toch dat God je een veilig gevoel moet geven – en al zien we hem niet als **tovenaar**, dan voelt God toch enigszins als een soort levensverzekering. We zijn Hem Vader gaan noemen, Moeder, Heer,

Herder. Als we dus een slecht bericht krijgen van de dokter, als we een kind zien huilen of we het zelf even niet zien zitten, dan verwachten we niet dat Hij zwijgt. Het zegt veel over hoe wij in ons relatief luxe en maakbare leven zijn gaan staan: God beantwoordt vaak niet aan onze verwachtingen. Als we Hem nodig hebben, we ons in de steek gelaten voelen, we een verlies lijden, lijkt Hij er niet te zijn. **Geen toverende God.** Alsof God in dit Lazarusverhaal ons verwachtings-patroon wil corrigeren en ons zegt: Hé,hé, Ik ben niet je huisknecht op commando, ik ben niet je dokter of je nieuwste medicijn. Ik ben niet Degene die rampen terugdraait en de ruzie in je familie oplost, maar Ik, God, besta in jou. Ik ben in je pijn. Ik lijd onder het kruis dat jij draagt. Zelfs de dood kan Mij niet van jou losscheuren. Dus zie Mij als Degene die met je verbonden blijft, ook als je gewond bent, ook als je in het graf ligt. Je hoeft niet los van Mij. Ik ga met je mee de dood in. In Mij blijf je leven.

Geen incidentele actie met een **toverstafje**, Ik ben er gewoon altijd.

"Lazarus" de naam betekent: "God helpt". En hóe God helpt in de persoon van Jezus, dat hebben wij gehoord: Lazarus is dood en zijn zussen, Marta en Maria, zijn ontroostbaar. Heer, waar was U? Waar bent U? Jezus deelt het verdriet, is zelf in tranen. Maar tegelijk spreekt Hij de kern van ons geloof uit: *'Ik ben de verrijzenis en het leven. Wie in Mij gelooft, zal leven, ook al is hij gestorven.'*

Die woorden raken ons in het diepste van ons bestaan. Want als alle hoop verdwenen lijkt: als een relatie stukloopt, als een ziekte ons machteloos maakt, als een schuldgevoel ons geweten belast, als je tobt met gevoelens van leegte en zinloosheid, als die zware steen van moedeloosheid ons, net als bij Lazarus, bijna begraaft, dan roept Jezus ons uit het graf. *Maak hem los en laat hem gaan,*" zegt Hij tegen omstanders. Help elkaar om vrij te worden, zegt Hij ook tegen ons, bevrijd elkaar van angst, van egoïsme, van onverschilligheid, van wanhoop. **Dat toverstafje van God** (als t al bestaat) ligt in ónze handen – WIJ zijn Gods handen, ook als we zelf moe of teleurgesteld zijn.

Zoals de joden in **de eerste lezing** in ballingschap zijn, alle moed al hebben opgegeven, zo spreekt **profeet Ezechiël** hen in naam van God moed in.

'Ik zal je graven openen en je in massa's wegvoeren uit je graven', zegt hij.

Paulus in de Romeinenbrief, de tweede lezing sluit daarop aan op door 'de Geest die levend maakt', centraal te stellen. 'Vlees' in de Bijbel betekent sterfelijkheid. God tilt ons zelfs over de sterfelijkheid heen. Daarom is Jezus uit de dood opgewekt.

Ook tegen ons zegt Jezus: 'Neem die steen van ellende en tegenslag weg'. Met je geloof heb je **de staf in handen om te laten zien** dat niet de dood, niet het donker, het laatste woord hebben, Gods laatste woord is: leven. *'Ik ben de verrijzenis en het leven'*, zegt Jezus uitdrukkelijk.

Laten we in deze laatste weken voor Pasen erop vertrouwen dat God niet **tovert** maar wel ons gúnt en dat we met alle moed die we hebben, onszelf en elkaar los maken van alles wat ons gevangen houdt. De natuur herstelt zich, ook God herstelt mensen. "Lazarus, kom naar buiten!" Mensenkind, kom naar buiten, laat de donkerte en de dood achter je... het wordt Pasen. Echt. Amen.
Nellie Hamersma